

Kryštofův boj

Jsem Kryštof, v kolektivu jsem nikdy nějak zvlášť nevyčníval, byl prostě normální dítě, které si hraje s ostatními. Vychovávali mě odjakživa prarodiče a mé vlastní rodiče jsem nikdy nepoznal. Vždy, když jsem se na rodiče ptal, tak moje otázka byla už předem zamítnuta. Prostě NE, neptej se na ně, nemluv o nich. Jako malému klukovi se mi to zdálo divné, ale po nějaké době jsem se prostě ptát přestal.

Když mi bylo 6, tak mě babička poslala do školy, nalákala mě tam jako vodu na bonbón, protože mi řekla, že si tam budu moc hrát v lese a s ovce, jako jsem to měl do teď.

No... po chvíli jsem zjistil, že mě ta škola ale vůbec nebaví, hlavně to, že musím chodit ustrojený a upravený, jak kdybych měl každý den chodit do kostela. Ale když se na to kouknu z jiného soudku, tak na škole bylo i něco pozitivního. -Chodili jsme často do přírody, do lesa za naší chalupou, který moc dobře znám. Cítil jsem se vždy jako doma. Spolužákům jsem se vždy chlubil, jak se který strom nazývá a která květina nese jaké jméno. Všichni, i učitel, tomu kolikrát ani nemohli uvěřit, kolik jsem toho věděl. Znal jsem i všechna lesní zvířata, od toho nejmenšího hmyzu, až po ty největší tvory lesa.

Měl jsem taky psa, jmenoval se Karel. Víím, pro psa trochu zvláštní jméno, ale byl to můj pes, takže to nikomu ani vadit nemohlo. Když jsme šli se školou do lesa, tak jsem ho mohl brávat s sebou. Byl vždycky tak spokojený a šťastný, že může běhat po lese a užívat si života.

Abych to nějak ve zkratce shrnul, tu první třídu jsem přežil celkem dobře. Na vysvědčení jsem měl samé jedničky, i když si myslím, že to bylo i za trest, jelikož to bylo hrozně těžké.

Za mé školní výkony jsem od babičky a dědy dostal jízdenku na vlak a byl jsem díky tomu tím nejšťastnějším malým klukem na světě! Vlak, já pojedu vlakem! No to je hustý! Nikdy jsem vlakem nejel, ale vždycky jsem si to hrozně přál. Jenže okolo naší vesnice ani nevede trať, takže jsem ani vlastně neměl možnost.

Děda poprosil naše sousedy, Pažitkovi, jestli se nám postarají o zvířátka po dobu, co budeme pryč. Oni samozřejmě souhlasili, bodeť by ne, my si pomáháme odjakživa. Jsou moc hodní. Všichni jsou moc hodní. Do té doby, co jsem byl jen na naší vesnici, jsem znal jenom hodné lidi. Ale to se předbívám.

Sbalili jsme si pár věcí, já si vzal Karla na vodítko a hodný pan Veselý, starosta, nás kočárem odvezl do města na nádraží. Následně se s námi rozloučil a nabídl se, že pro nás přijede, i až se vrátíme. Samozřejmě jsem nabídku přijali, poděkovali a taky se s ním rozloučili.

Prý jsme na vlak čekali asi 10 minut, ale já jsem přesvědčený, že to bylo mnoooooohem dýl. Protože vím, že 10 minut uteče jako voda, jenže tohle byla věčnost. Když jsme konečně viděli přijíždět vlak, byl jsem tím velkým strojem naprosto ohromen. Vezl si na sobě nátěr krásné červené barvy. Byl jsem naprosto okouzlený jak tou mašinou, tak vagóny. Když jsem vstoupil dovnitř, úplně jsem se rozzářil. Sedl jsem si s Karlem k oknu a už jen pozoroval, jak se vlak pomalu rozjíždí a všechno venku se začíná hýbat.

Po nějaké chvíli přišel průvodčí s takovou zelenou píšťalkou a cvakáčkem na jízdenky. Hrdě jsem mu podal svou jízdenku a on si jí začal prohlížet, pak mi v ní udělal díru a vrátil mi jí. Následně se na mě podíval a ptal se mě, zda už jsem někdy jen vlakem, když jsem odpověděl, že ne, naklonil se ke mně a zeptal se mě, jestli se nebojím jít s ním, že mi něco ukáže.

Provedl mě celým vlakem až do kabiny. Panejo, já byl tak ohromený. Bylo to tam úžasný a taky úplně jiné, než jsem si to představoval. Řekl, že když viděl mou radost, která ze mně přímo sršila, byla stejná jako ta jeho, když jel poprvé vlakem. Po té, co jsem se v kabině pořádně porozhlédl, odvedl mě pan průvodčí zpátky za prarodiči a Karlem. Jeli jsme asi hodinu, dokud jsme nedojeli na konečnou zastávku. Tam jsme vystoupili, vzali si věci a šli. Prošli jsme si město a pak si našli nocleh v nějakém hostinci.

Tam jsme se ráno rozloučili a nechali si poradit, kde bychom mohli stanovat. Bylo nám poraděno, abychom se utábořili u nedalekého jezera. Strávili jsme u toho krásného blyštivého jezera asi týden a děda každý den chytil nějakou rybu, zatímco si se mnou a Karlem babička hrála.

Když jsme přijeli zpátky, bylo všechno při starém. Já pomáhal s ovcema a jinak celý zbytek dne běhal po lese s Karlem. Uteklo to hrozně rychle a už byl konec srpna. No a já musel zase do školy, už jsem byl ale druhák! Znělo to celkem dobře. Líp než "prvňák" -nejmladší třída na škole.

Jenže to ještě nikdo nevěděl, že s příchodem dětí do škol, začne i válka. To, ale u nás nikdo nevěděl a to docela dlouho. Chodil jsem do druhé třídy už skoro dva měsíce, kdy se k nám doneslo, že támhle nějaký Franta Pepa si vymyslel, že leváci jsou jakási nadrasa.

Hned jak se to babička dozvěděla, tak mě už nepouštěla každý den ven běhat po lese a hrát si s Karlem. Na to se o mně až moc bála. Děda se musel o ovečky starat sám, bylo mi ho líto, ale nechtěl jsem, aby si babička dělala starosti, když bych byl venku. Tak jsem byl doma a pomáhal jí s vařením, úklidem a taky mě učila psát pravou rukou, prej aby mně Frantapepové neodvedli -Frantapepové jsou muži, kteří slouží Frantovi Pepovi a prý jsou všichni moc zlí. No já z toho ještě moc rozum nemám, ale důvěřoval jsem jí a snažil se respektovat její rozhodnutí.

Stejně to ale jednou prasklo a nepodařilo se jim mě utajit. Jednou k nám domů, přišli takový pánové v uniformách a chtěli si mě odvést. Babičce se nepodařilo je přesvědčit, že jsem odjakživa pravák. Stáli si za svým, že ne, že jsem na seznamu a tak. Prostě byli neúprosný a neoblomný. Měl jsem si sbalit nějaké osobní věci a jít s nimi. Mohl jsem se ještě rozloučit a vzít si s sebou i Karla. Naposledy jsem pohlédl na babičku a dědečka, na naši chalupu, na ovce, na les, ve kterém jsem strávil vlastně celý svůj život.

Následně mně i s dalšíma lidma odvezli někam neznámo kam vlakem. To už jsem měl ale z vlaku úplně jiné pocity. Z oken nebylo nic vidět, nebyl tam milý průvodčí. Báł jsem se, neznal jsem tam nikoho, jen sebe, svoje věci a Karla.

Když už jsme jeli nějakou dobu, tak jsem se začal nudit. Chtěl jsem se s někým seznámit, potřeboval jsem si s někým povídat. Když jsem ale zjistil, že těm lidem vůbec nerozumím, že mluví jiným jazykem než já, báł jsem se ještě víc. Do té doby jsem nikoho takového nepoznal.

Jeli jsme, jeli jsme dlouho, až nakonec přišel nějaký pán ve stejné uniformě jako Frantapepové, kteří přišli k nám do chalupy. Řekl mi, co se teď bude dít. A musím uznat, vůbec se mi to nelíbilo. Prohlásil, že je válka, že my jsme ve válce. Pořád jsem ani neměl pojem o tom, co válka je.

Když konečně vlak zastavil, a mohl jsem konečně nadechnout čerstvého vzduchu, hned mě, a i všechny ostatní, začal někdo komandovat, kam máme jít, kam máme dát věci a tak. Křičeli tam všemi možnými jazyky, že jsem ani nevěděl, že jich tolik je.

Odvedli mě a ještě nějaké další ženy, muže, děti, starce, směrem k velkému domu natřeno na zeleno. A světě div se, já jsem měl být kuchařem!

To není tak špatné, čekal jsem to mnohem horší. Ale mohlo by být i mnohem lépe. - Vzali mi totiž Karla! Mého Karla! Prý z něj teď bude lovecký pes a bude sloužit mužstvu. Jenže Karel nikoho jiného než mně neposlouchal.

Doufal jsem, že mu alespoň nic neudělají. Následně jsem si měl na velké hromadě zavazadel najít svou tašku s věcmi. Bylo to zdlouhavé, ale nakonec jsem zvítězil.

Pak už si toho moc nepamatuju, ale vím, že jsem v kuchyni moc dlouho nepobyl. Bylo totiž hrozně moc stížností na Karla. Že prý neposlouchá a každého kouše. Tím moje práce v kuchyni skončila. Šel jsem cvičit psy a ukázat všem, že Karla nemusí potratit, ale že je velice poslušný pes.

Konečně jsem mohl být zase s Karlem, byl jsem šťastný, ale ne příliš.

...ke konci války...

Vlastně až po několika letech od doby, co si mě odvedli Frantapepové jsem zjistil co, jak, proč.

Franta Pepa je vůdce jeho velké kolonie, ve které je mimochodem i naše vesnice, a všechny leváky si shromáždil proto, že bude mít bojovou výhodu či něco takového. Já už jsem byl v té době skoro dospělý, proto jsem mohl s mými vycvičenými psy, dokonce i já osobně, na bojiště. Byl jsem docela šťastný, sice nemůžu nikoho z mých známých vidět, ale alespoň žiju, mám Karla, taky vím, že oni jsou taky stále na živu.

Po nějaké době se Frantovi Pepovi povedlo dobít celý svět. Přemohl Adolfa i Jozefa! Byl vlastně nepřemožitelný. Nemohl jsem tomu ani sám uvěřit.

Po konci války se se mnou chtěl Franta Pepa setkat, aby mohl mou práci ocenit. Upřímně, sám sobě se divím, ale já se i docela těšil, až ho poznám.

Jakmile jsem ho poprvé spatřil a podat mu ruku, připadal mi povědomý. Byl hrozně podobný dědečkovi, byl jako nějaký jeho mladší bratr nebo tak. Když jsme spolu mluvili, prostě mi to nedalo a musel jsem se ho zeptat, jestli není příbuzný s mým dědečkem.

"Pane vůdče Franto Pepo, mohu se vás na něco zeptat?" Úplně jsem v tu chvíli znervózněl.

"Jistě Kryštofe, můžeš se zeptat, ať je to cokoliv."

"Neznáte náhodou Jindřicha Zálesného?"

Hned jak jsem dědečkovo jméno dořekl, on ztuhnul, jakoby se lekl nebo tak. Ale místo toho aby mi odpověděl, se začal smát a následně se snažil od mé otázky všemi možnými způsoby odběhnout. Když jsem se snažil jakkoliv vrátit k mé otázce, on mě vždy nějak umlčel. Po chvíli jsem to vzdal. Věděl jsem, že to

prostě nemá cenu. Následně mi řekl něco motivačního mířeného na mou činnost, že bych měl pokračovat a tak.

Potěšilo mě to, ale zas na druhou stranu mi bylo divné, proč se tak moc snažil od otázky s mým dědečkem utéct. Vrtalo mi to hlavou ještě hodně dlouho.

Další den mi nechal vzkázat, že mohu jet domu, musel jsem nad tím včerejškem s Frantou Pepou neustále myslet.

Sbalil jsem si těch něco málo věcí, se kterými jsem i přijel a došel si pro Karla. Franta Pepa mě nechal odvést na nádraží, abych mohl odjet pryč. Konečně! Jak já jsem se těšil na náš les, naši vesnici a hlavně na babičku a dědu. Když jsem vystoupil na nádraží, které už mi způsobilo radost i smutek, strach i nadšení. Měl jsem pochyby, bál jsem se. Ono to tam totiž nevypadalo tak krásně a moderně jako předtím. Budova byla zničená, neměla střechu ani okna či dveře. Ani les vedoucí podél tratě nevypadal jako když jsem ho viděl posledně.

Začal jsem se obávat o prarodiče, ale přece ne nadarmo se říká, že naděje umírá poslední. Z města až k nám k chalupě mi trvalo skoro celé odpoledne a když jsem konečně došel až k nám na pozemek nemohl jsem se udržet a rozbrečel se. Vypálili nám dům a mé prarodiče zabil! A nebylo to tak jen u nás, ale v celé vesnici. Byl jsem opravdu na pokraji svých sil, úplně jsem se zhroutil. Karel se ke mně přitulil a seděli jsme spolu na zemi až do noci, vlastně až do rána.

Ráno jsem se rozhodl, že zjistím. Kdo to byl, kdo takový zločin udělal. Rozhodl jsem jet zpátky odkud jsem se zrovna vrátil, protože jsem tak nějak tušil, že tam naleznu odpovědi na mé otázky.

Cesta mi trvala dlouho, několikrát jsem si i spletl odbočku, ale po několika dnech jsem dorazil před brány toho velkého sídla. Když jsem odsud před pár dny, myslel jsem si, že už se sem nikdy nevrátím, jenže osud si to vybral jinak.

Dozorce, který hlídal bránu si mě hned všimnul a zajímal se, proč jsem se vrátil. Sdělil jsem mu své přání a on byl takový, že nevěděl, zda mě může pustit dovnitř. Náhodou šel, ale okolo Franta Pepa a zaslechl náš rozhovor. Ten mě přijal a zajímal se, co potřebuji. Řekl jsem si v hlavě „Hlavně se drž, i kdyby tvoje úvaha byla pravdivá.“

Ptal jsem se, „Proč jsou vypálené vesnice, proč jsou zavražděny osoby, které jsem měl tak moc rád. Co se stalo, proč se to stalo?“ Nemohl jsem uvěřit tomu, co se následně stalo – On se začal SMÁT?! To jako vážně?

„No chlapče jistě víš, že teď byla válka... a při válce se takové věci zkrátka stávají.“

Neudržel jsem se a zvýšil hlas, „stávají?! To přeci nemůžete myslet vážně, přeci se nestane jen tak náhodou, že má vesnice a veškeré okolí je vypálené, ale jinak třeba tohle město, a i ostatní jsou téměř v naprostém pořádku. To mi je jasný, že to muselo být úmyslně, já chci ale vědět proč.“

Zase se jen zasmál, po nějaké chvíli ale odvětil, „Počkej, ty ses měl vlastně ptal na Jindřicha Zálesného, že? No, tak už mi to došlo...“ V tu chvíli mi už bylo naprosto jasné, že ho zná.

„Ano, ptal.“

„A chceš znát odpověď?“ ptal se, jako by mu snad nebylo hned jasné, že chci.

„To je snad jasné, že jo.“

„Ano, znal jsem ho dlouhých 43 let.“

Úplně jsem ztuhl a vytřeštil oči, „Jak?!“

„Heh, no byl to můj otec, no a ty... jsi ... můj syn.“

V tu ránu se mi hlavou prohnalo asi triliarda různých myšlenek. Taky spoustu odpovědí, třeba důvod, proč si mě tu tak hýčkal, a nakonec mě nechal svobodně odejít. Cítil jsem se hrozně zklamaný a na dně. Jak?! Proč mi tohle musel udělat a proč vypálil i ostatních ve vesnici, proč zničil lesy, které lemovali mou domovinu. To se asi ani nedozvím. Nechal na mě zavolat strážné, aby mě odvedli do nějakého vězení či něčeho takového. Achjo, proč jsou i zlí lidi, takhle zlý a necitlivý lidi.

Byl jsem zamčen do nějakého chladného místa bez světla, ale překvapivě mi nevzali věci, ani Karla. Po chvíli jsem si ale všiml, že na druhé straně cely byla nějaká žena. Pozoroval jsem ji nějakou chvíli, pak si mě ale všimla, tak jsem rychle odklonil svůj upřený pohled na ní. Pak ale promluvila, tak krásný ženský hlas jsem nikdy neslyšel, byl jsem jím ale nesmírně okouzlen.

„Ahoj, jak se jmenuješ? Nejsi náhodou Kryštof Zálesný?“

Myslel jsem si, že mě už nic nepřekvapí, jenže tohle mě zase vyvedlo z míry. Jak může znát mé jméno?

„Vidím, že jsem tě tou otázkou zaskočila“, řekla a zasmála se úplně stejně, jako se směju já.

„Ano jsem Kryštof Zálesný, můj dědeček byl Jindřich Zálesný a babička Jana Zálesná. Znáte je snad?“

„Ano znám, jsou to moc hodní lidé, jsem tak ráda, že se mi o tebe postarali.“

To spojení jejích slov mě dost překvapilo. Když jsem ale chtěl otevřít pusku, abych něco řekl, ona mě zastavila.

„A Kryštofe, taky jsem tvoje máma.“

V tu chvíli se mi rozzářili oči jako malému dítěti, měl jsem hroznou radost, že poznávám svojí mámu!

Pak jsme si dlouho a dlouho povídali o všem, co jsme doposud zažili. Řekla mi vše o mém naprosto příšerném otci. Pověděla mi i tom, jak ji týral a mučil, což je taky jeden z důvodů, proč jsme se potkali zrovna tady.

Živořili jsme tam dole několik dní, až se jednou otevřeli velké železné dveře a přišli nás zachránit nějací kluci, asi tak mého věku. Přišli se slovy „Zjistili jsme, jaký Franta Pepa doopravdy je, proto jsme na něj spáchali atentát a díky tomu už není mezi námi. Osvobodíme vás a můžete jít s námi, nenecháme vás někde kvůli takovému blbci zahynout. Jsme přeci rodina.“ Tu poslední větu jsem si nechal zopakovat, protože jsem byl úplně mimo. Ten nejmenší mi odpověděl, že on, Jonáš a Michal jsou moji bratři! Hustý, já mám bratry, já nejsem jedináček!

Pak už jsme se jen všichni objali a s Karlem, i s jejich ostatními společníky jsme se vydali co nejdál od komplexu, jež patří našemu otci.

...asi po dvaceti letech od konce války...

Dodnes na mládí vzpomínám na něco hrozně pěkného, zároveň i hrozně smutného. Uvědomuji si, že rodina by měla držet pospolu a navzájem si pomáhat. Všichni by měli být hodní a empatictí, i když ne každý takový je. Už vím, že všichni hodní a milí, jako bych si moc přál, nejsou. A taky vím, že na válku nikdy nezapomenu. Ne snad proto, že bych se nedokázal odprostit od vzpomínek na bitvy, ale proto, kolik bolesti mi způsobila a teď nemyslím jizvy, ale ztrátu blízkých a všeho co jsem kdy měl rád. Proto bych si přál, abyste si vážili jeden druhého, protože některé činy zpět vrátit nejdou.

Název: Kryštofův boj

Autor: Sisi Myslíková, podílel se Radovan Kosík

Pedagog: Jana Klímová